

[Finansministeren.]

standere i og for sig kunne tiltræde princippet, men det var selve udformningen af princippet, der var det afgørende. Det ærede medlem vil, går jeg ud fra, ikke på nogen måde bestride, at jeg har ret, når jeg siger, at det, der forelå i betænkningen i det andet høje ting, var en serie ændringsforslag, et ikke ubetydeligt antal ændringsforslag, som samtlige partier havde tiltrådt, og det ærede medlem vil heller ikke bestride, at end ikke det punkt, der vedrører procenten, og hvorom striden står stærkest, er kommet til udtryk i noget mindretals ændringsforslag; der foreligger hverken fra venstres eller fra konservativ side et ændringsforslag herom, som eventuelt kunne komme til afstemning i tinget. Der har altså omkring alle de saglige ændringer været fuld enighed — det har jeg lov til at sige, uden at der deri ligger nogen overdrivelse eller noget forsøg på en tilsnigelse — mellem de 4 partier. Når det er tilfældet, tror jeg også, det ærede medlem hr. Bækgaard må gøre mig den indrømmelse, at så ender vi i en strid om et princip, og det princip, jeg for mit vedkommende vil fremhæve her, drejer sig om, hvorvidt den gevinst, som kan opnås ved de samfundsskabte stigninger i jordværdierne, skal komme det offentlige, samfundet, tilgode eller helt eller delvis skal kunne tilfalde de pågældende ejere af jorden. Der ligger i virkeligheden her et ikke uvæsentligt princip, og hvis man derfor ville slække på de 4 pct., eller hvis man ville indrømme en nedsættelse af denne procent, havde man, synes jeg, forfusket lovforslaget og dets hensigt; om ikke andet, havde man forfusket lovforslagets princip, for så havde man i virkeligheden blot bestemt, at en vis del af de samfundsskabte værdier skulle tilfalde det offentlige, medens resten kunne tilfalde den mere eller mindre tilfældige ejer. Jeg tror derfor ikke, jeg har forsøgt mig i retning af nogen tilsnigelse eller noget underfundigt, når jeg har hævdet, at det nu i sidste instans er striden om et princip, der skiller. Jeg beklager fortsat, at det ærede medlem hr. Bækgaard og hans parti ikke vil kunne give lovforslaget deres tilslutning.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens bemærkninger skal jeg heller ikke sige mange ord til udover dette, at jeg deler det ærede medlems håb om, at administrationen må kunne klare den opgave, den her stilles overfor. Jeg deler også det ærede medlems ønske om, at denne administration må kunne ske uden det, som det ærede medlem kalde uretfærdigheder. Det er lidt besværligt at

definere ord og begreber, når man taler om spørgsmålet om uretfærdighed, som det ærede medlem strejfedes; men jeg kan ganske alvorligt sige, at jeg håber, det skal være muligt — selvom jeg ikke lægger skjul på, at jeg imødeser visse vanskeligheder — administrativt at bemestre den lovgivning, der her er tale om, og at gøre det på en sådan måde, at ret og rimelighed i højeste grad bliver taget i betragtning.

Når det ærede medlem hr. Gudiksen mente, at §§ 8—11 slet ikke burde have været taget med, er jeg ganske uenig med det ærede medlem. Jeg anser disse paragraffer for at være, jeg havde nær sagt livsnerven i det lovforslag, der foreligger. Hvis de bliver pillet ud, synes jeg ikke, der er så forfærdelig meget tilbage af lovforslagets egentlige mening og hensigt. Jeg synes, det ærede medlem ser hele dette anliggende mere udfra det lille, lokale områdes byttehandel om en stump jord end udfra de vældige økonomiske interesser, der er sammenknyttet med grundsalget. Hvis det ærede medlem betragtede spørgsmålet, som det må ligge f. eks. med hensyn til boligbyggeriet omkring hovedstaden eller omkring de store byer, tror jeg, det ærede medlem ville anlægge et andet synspunkt end det meget snævre, som det ærede medlem for sit vedkommende her har anlagt. Jeg finder det ærede medlems synspunkter omkring disse paragraffer forkerte, og jeg vil tillade mig at forment, at disse hjertesuk er udtryk for en personlig betragtning, som skulle fremsættes her. Jeg har ikke den opfattelse fra nogen forhandling med det ærede medlems parti iøvrigt, at dette synspunkt deles af det ærede medlems parti.

Jeg udtaler påny håbet om, at dette lovforslag hurtigt må kunne behandles færdigt her i det høje ting. Jeg forstår, at der er ønske om, at et udvalg skal arbejde med sagen. Der er intet unaturligt i, at man ønsker i et udvalg at gå ind på visse ting, som man mener er uklare; det er ikke mange spørgsmål, der er rejst her under debatten, men de spørgsmål, der er rejst, vil man naturligtvis i et udvalg, hvor jeg vil være i stand til at støtte mig til den egentlige sagkundskab, som jeg i høj grad må støtte mig til på dette område, kunne få klarlagt, og jeg skal for mit vedkommende i allerhøjeste grad være villig til at medvirke til en opklaring af uklare områder, idet jeg gentager håbet om, at man fra udvalgets side vil være enig i, at denne opklaring må ske på kortest mulig tid med henblik på at få lovforslaget gennemført snarest.